

Jan Decorte tovert mindere Shakespeare om tot aibaar vogeltje

Danielle De Regt, De Standaard, 23 december 2008

Jan Decorte keert met “Wintervögelchen” terug naar zijn grote liefde Shakespeare. De bard mag er hem dankbaar om zijn. “A winter’s tale” is er stevig op vooruit gegaan.

Nog nooit zag ik een opvoering van A winter’s tale. Naar het schijnt heb ik niets gemist. Het stuk heeft de reputatie geen kroonjuweel van Shakespeare te zijn. Maar je moet natuurlijk nooit zomaar geloven wat anderen zeggen. Dus neusde ik ter voorbereiding van Wintervögelchen, Jan Decortes versie van het stuk, nog eens in mijn Shakespeare- verzamelbundel.

Eerlijk gezegd kwam ik tot dezelfde conclusie. Het is te zeggen, A winter’s tale is niet zozeer slecht geschreven, als wel warrig en humeurig opgebouwd. Je struikelt over de personages. Je loopt verloren in de paleiskamers, stadstaferelen en bosidyllen. Olijke strapatsen wisselen stuivertje met lyrisch-pathetische betogen.

Dat kan van Decortes versie niet worden gezegd. Zijn Wintervögelchen is glashelder. Hij is radicaal voor de lichtvoetige toets gegaan. De jaloerse “Koningk S” smijt zijn zwangere koningin Hermione in een kerker wegens vermoedens van overspel met “Konink B”. Ze sterft in barensnood. Haar dochter Perdita wordt gedumpt in een bos en opgevist door een herder. Zestien jaar later valt alles op onwaarachtige wijze weer mooi in de plooi.

Decorte staat achter een lessenaar en speelt geestdriftig de alwetende troubadour. Een geplunderde verkleedkoffer en een kale kijkdoos doen de rest. Zijn eega Sigrid Vinks en de Compagnie Marius-leden Waas Gramser, Kris Van Trier en Herwig Ilegems drentelen op commando de box binnen en buiten. Ze knutselen met baarden, kronen en naambordjes het verhaal ineen.

De typisch kinderlijke taal van Decorte wordt door hen gepast geschraagd met dito acteerwerk.

Onbevangen en met een ongetemd enthousiasme vuren ze Decortes onweerstaanbare tekst op je af.

Daar zitten parels van zinnen in, zoals: “Kebbet goort op straat iedereen sprekt erover ma nieman tsegt iets.”

Wintervögelchen is een warme bric-à-brac, niemand heeft zich druk gemaakt over dippende scènes of krakende spanningsbogen. Zo krijg je een voorstelling met een hoge aibaarheidsfactor. Beminnelijk in haar naïviteit.

En zo had Decorte het wellicht ook voor ogen. Eva Jantschitsch, alias Gustav, bezingt het treffend in het liedje “Abgesang”, dat als proloog fungeert. “Ik beken, de wereld doet me pijn... Ik rebelleer in stilte...

Want als je veel verliest, doet veel er niet meer toe. Rondom mij zingen jullie vogels. Kom, ik zing met jullie mee! Tschiep tschiep tscharipp.”

Gezien 17/12 in Brussel. Op tournee in januari en februari.